

Judith Schiks

DE WALS

LAAT OP DE AVOND

DE VROUW legt de afstandsbediening op tafel.

De man pakt zijn nagelknipper.

‘Lola wil op dansles.’

Gezegd. Het woord eruit. Rare klank. Doet er niet toe. Lola is hun dochter. De vrouw moest het zeggen. Ze zei het. Maar nu?

Hij knipt. Knipknipknip. Akelig geluid. Er schiet een stukje nagel weg. Hij poetst met spuug zijn teen. Zijn vingertop... Irritant gefriemel. Hij peutert tussen zijn tenen. Pakt krui-meltjes.

Niet op letten. Nog maar eens. Voortbouwen op wat ze al zei. Praten. Gemakkelijk. Een babbeltje.

‘Het lijkt haar gewoon leuk. De tango, de foxtrot...’

De vrouw valt stil. Zij trekt haar onderlip tussen haar tanden.

‘En de wals natuurlijk. De wals. Die leert ze ook.’

Mijn stem. Gewoon. Je hoort er niets aan. Niks vreemds. Helder. Rustig. En bedachtzaam. Het is ook zaak dat ik me niet opwind. Dat ik dat binnen houd.

De man knikt.

‘De wals, dat is wel de lastigste. Al dat gedraai en getel, ik heb daar de benen niet voor. Ze zal het wel van jou hebben, dat dansen. Het gevoel daarvoor, voor het dansen. Zelfs jij vindt de wals lastig, toch? Nou ja, lastig... Je wordt er duizelig van.’

Een korreltje. Een stukje van jouw nagel is op de leuning van de bank terechtgekomen. Gauw. Weg. Zo’n dood stuk lichaam van jou. Op de grond ermee. Ik wil het niet voelen. Ik blijf het voelen.

‘Ik word er nog altijd draaijerig van. Misschien moet ik haar langzaam dansen. Dan sla ik niet op hol. Zoals wanneer je een presto instudeert op de piano. Dan begin je met een rustig allegro. De noten zijn dezelfde. Maar je vliegt er niet uit.

Je houdt controle.’

Je bent het vergeten. Het bronzen beeld. De wals.

Je vergeet alles. Wat de vakantie kost, dat vergeet je niet. Daar weet ik dan weer niks meer van. Je vindt dat ik beter op moet letten. Op het geld. Als ik iets mooi vind, dan wil ik het. Wat mooi is, dat ligt niet zomaar voor het oprapen. Zoeken. Voelen.

Dat blauwe vaasje. Het blauw. Ik wilde het drinken. Zo blauw. Eén euro. Eén. Voor het blauwste blauw.

‘Be-lá-che-lijk.’ Zo zei je het. De vakantie was al zo duur.

Het vaasje is er nog. In Parijs. Of niet. Doet er niet toe. Ik kocht het niet. Het blauw zit in mijn hoofd. Dat kost niks. Wat ik in mijn hoofd stop.

De man vergeet. De vrouw niet.

Wanneer zij de stof van hun meubels veegt dwarrelt haar leven om haar heen.

‘Zeg, weet je nog toen...?’ zegt de man opeens.

‘Wat?’

Hij stopt de nagelknipper in zijn tas.

‘Dat we toen, in Scheveningen... Dat we toen dansten. Nou ja, probeerden te dansen. Op het strand. Jij dacht nog dat het daar wel zou gaan. In het zand zou ik niet van die grote passen nemen. We zouden niet zo snel kunnen draaien. Hier moet het lukken, zei je nog.’

‘Ja, in Scheveningen.’

Opluchting in haar stem. Even was ze toch bang. Bang dat hij wist wat zij hem nooit had verteld.

‘Hoe ging het toch?’

De man zoekt naar een wijsje.

‘Tá die dá, dié dada?’

De vrouw zingt.

Ik wil gelukkig zijn.

Ik wil dansen tot ik niet meer kan.

*En al word ik er draaierig van,
dat hindert niet, dat hindert niet.*

‘Ja! Dat is het. Fien de la Mar! Prachtlied.’

De vrouw zegt niets. Ze kijkt naar haar man.

Ze hoeft hem niets te vertellen.

De vrouw kijkt of de pitten op het fornuis uit zijn. Ze zet de thermostaat van de verwarming lager en grendelt de achterdeur. Op de keukentafel ligt het inschrijfformulier van de dansschool. Moderne dans. Jazzballet. Stijldans. Ze dwingt zich om het papier te pakken.

Dat hindert niet, dat hindert niet

Wat maak ik me toch druk? De wals... Dat beeld had toch net zo goed anders kunnen heten?

‘Mam, ik heb alles al ingevuld hoor, je moet alleen nog tekenen.’

Zo kwam ze binnen vanmiddag, Lola. Ze gooide het papier op tafel en fladderde weer naar buiten.

Vijftig euro voor tien lessen! Voor het geld hoeft ze het niet te laten.

‘Dames in het lang.’

Ze moet een jurk aan! Dat weet ze vast nog niet.

Ik pak gewoon een pen en krabbel mijn handtekening op het papier. Ziezo.

Het licht van een straatlantaarn schemert door de katoenen gordijnen. De verwarmingsbuizen koelen af, het krimpemde ijzer tikt. Zachte metaalklank. Onregelmatig.

Op mijn blote voeten schuifel ik door de kamer. Ik voel een stukje nagel. Mijn voetzool wrijft over het korreltje. In de kamer boven kraakt het bed. Hier, in de stilte, in het donker ziet niemand mij staan.

Eén twee drie. Eén twee drie. Eén twee drie.

Te snel. Langzamer.

Eén.

Twee.

Drie.

Eén.

Twee.

Drie.

Eén.

Ik glijd door de kamer. Ik hang wat naar links. Mijn hoofd schuin naar voren. De rechterarm van me af. De linker gebogen.

Het licht in de badkamer is nog aan. Op mijn tenen ga ik de kamer van Lola binnen. Het bed staat in de donkere hoek. Ik betast de dekens, voel of zij er goed onder ligt en stop haar nog eens extra in. Dan ga ik op de leunstoel naast het bed zitten.

Je mag hoor, ik heb het getekend.

Je weet er niets meer van hè? Je weet niet hoe dat beeld heet. Dat doet er ook helemaal niet toe. Het is gewoon een

mooie dans, als je eraan denkt is hij al mooi. Zonder het beeld. En dat beeld is prachtig zonder die naam. Het heeft niets met de wals te maken. Weet ik wel. Maar er is ook verdriet. Verdriet waarvoor ik je wil beschermen. En dan ben ik zo bang.

Lola draait zich om. Ze knarst met haar tanden.

Ik schrik. Er gaat een rilling door me heen. Zacht druk ik mijn lippen op haar voorhoofd.